

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ἑβδομος

Συνδρομή ἑτησια: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 10, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20.—Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται ἀπὸ 1 ἰανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε ἑτησιαί.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

13 Μαΐου 1879

ΣΦΡΑΓΙΣ ΤΟΥ

Γ. ΥΓΕΙΟΝΟΜΕΙΟΥ ΤΗΣ Δ. Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

[Γενικοῦ Ὑγειονομείου τῆς Δυτικῆς Χέρσου Ἑλλάδος]

ἐπὶ ἐπαναστάσεως.

[Ἐκ τῆς Συλλογῆς Παύλου Λάμπρου]

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΗΣ ΓΗΣ

ἐν ἡμέραις ὀγδοήκοντα.

[Μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν.—Μετὰ φρ. Ἀγγέλου Βλάχου].

Συνίξιμα· ἰδί σελ. 276.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ΄.

Ἔστω ὁ Πονηρίδης πείθεται, ὅτι καὶ κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἀντίποδας καλὸν εἶνε νὰ κρατῆ τις ὀλίγα χρήματα.

Τὸ Καρνάτικ, ἀποπλεῦσαν τοῦ Χόγγ-Κόγγ τὴν ἐβδόμην Νοεμβρίου, κατὰ τὰς ἑξ καὶ ἡμίσειαν τῆς ἐσπέρας, ἔπλεεν ὀλοταχῶς πρὸς τὰς χώρας τῆς Ἰαπωνίας, βεῖθον ἐμπορευμάτων καὶ ἐπιβατῶν. Δύο δὲ μόνον κοιτωνίσκοι τοῦ ἦσαν κενοί, οἱ ληφθέντες διὰ τὸν κ. Φόγ.

Τὴν ἐπαύριον αὐγὴν οἱ πρωῶται εἶδον μετὰ τινος ἐκπλήξεως ἐπιβάτην τινά, ἡλίθιον ἔχοντα τὸ βλέμμα, τὸ βῆμα κλονούμενον καὶ τὴν κόμην φριζότριχα, προκύπτοντα τῆς ἀναβάθρας τῶν δευτέρων θέσεων, πορευθέντα δὲ δι' ἀσταθοῦς τοῦ ποδὸς καὶ καθίσαντα ἐπὶ σωροῦ τινος ἰστίων.

Ὁ ἐπιβάτης ἐκεῖνος ἦν ὁ Πονηρίδης ὀλόκληρος. Ἴδου δὲ τί εἶχε συμβῆ.

Ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν ἐκ τοῦ καπηλείου ἀναχώρησιν τοῦ Φίξ, δύο ὑπηρετὰ ἀνήγειραν τὸν βαθύτατα κοιώμενον Πονηρίδην καὶ ἀπέθηκαν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίνης, ἥτις ἦτο προωρισμένη διὰ τοὺς καπνιστάς. Μετὰ τρεῖς ὅμως ὥρας, διωκόμενος οὗτος καὶ κατ' αὐτοὺς ἔτι τοὺς ἐφιαλτικούς του ὄνειρους ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης σα-

θερᾶς ἰδέας, ἐξύπνησε, παλαιῶν κατὰ τῆς ληθαργικῆς ἐπιδράσεως τοῦ ναρκωτικοῦ. Ἡ σκέψις, ὅτι παρέλιπε τὸ καθήκον του, ἀπέσεισέ πῶς τὴν νάρκην του, καὶ καταλιπὼν τὴν κλίνην ἐκείνην τῶν μεθύσων, ἐξῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, περιπατῶν καὶ κλονούμενος, στηριζόμενος εἰς τοὺς τοίχους, πίπτων καὶ ἀνεγειρόμενος, ἀλλ' ὠθούμενος πάντοτε καὶ ἀκαταμαχῆτως ὑπὸ μιᾶς καὶ μόνης ὁρμῆς, καὶ φρονάζων ὡς ἐν ὄνειρῳ: Καρνάτικ, Καρνάτικ!

Τὸ ἀτμοκίνητον ἦν πρὸ αὐτοῦ εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, καπνίζον καὶ ἑτοιμον εἰς ἀπόπλουν. Ὄρμησε λοιπὸν ὁ Πονηρίδης ἐπὶ τῆς περιαιρετῆς γεφύρας, καὶ διαβάς ταχὺς κατέπεσεν ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς πρώρας, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ Καρνάτικ ἔλυε τὰ ἀπόγεια.

Ναῦται τινες, συνειθισμένοι εἰς τοιαύτας σιγηνάς, κατεβίβασαν τὸν ταλαίπωρον νέον εἰς ἓνα κοιτωνίσκον τῶν δευτέρων θέσεων, καὶ ὁ Πονηρίδης ἀφύπνωσε τὴν ἐπαύριον πρωῶταν, εἰς ἓκατὸν πεντήκοντα μιλίων ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς σινικῆς γῆς.

Οὕτω δὲ τὴν πρωῶταν ἐκείνην εὐρίσκειτο ὁ Πονηρίδης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ Καρνάτικ, ἀναβάς ν' ἀναπνεύσῃ ἀπληστος τὴν δροσερὰν αὔραν τῆς θαλάσσης. Ὁ καθαρὸς ἐκεῖνος ἀῆρ τὸν ἐξεμέθυσε. ἤρξατο συνάγων πῶς τὰς ἰδέας του, καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὸ κατώρρωσε. Ἐπὶ τέλους ἀνεμνήσθη τῶν σιγητῶν τῆς προτεραιας, τῶν ἐκμυστηρεύσεων τοῦ Φίξ, τοῦ καπηλείου, κ.τ.λ.

— Εἶνε φανερόν, διελογίσθη, ὅτι μὲ ἐμέθυσαν εἰς φοβερὸν βαθμὸν! Τί θὰ εἶπῃ ὁ κ. Φόγ! Ὁπωσδήποτε ὅμως ἐπρόφθασα τὸ ἀτμοκίνητον, καὶ τοῦτο εἶνε τὸ σπουδαῖον.

Εἶτα δέ, συλλογίζόμενος τὸν Φίξ.

— Ὅσον δι' αὐτόν, διενόηθη, ἐλπίζω ὅτι τὴν ἐξεφορτώθημεν, καὶ ὅτι δὲν ἐτόλμησε νὰ μᾶς παρακολουθήσῃ καὶ ἐδῶ, ὕστερον ἀφ' ὅσα μοῦ ἐπρότεινε. Ἀστυνομικὸς πράκτωρ νὰ καταδιώκῃ τὸν αὐθέντην μου, κατηγορούμενον διὰ κλοπὴν τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας! Μὴ χειρότερα! Ὁ αὐθέντης μου εἶνε κλέπτης ὅσον εἰμ' ἐγὼ δολοφόνος.

Ἐπρεπεν ἄρα γε ὁ Πονηρίδης νὰ διηγηθῆ τὰ διατρέξαντα εἰς τὸν κύριόν του; Ἐπρεπε νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ τὴν δικαγωγὴν τοῦ Φίξ; Δὲν θὰ ἦτο

καλλίτερον νὰ περιμείνῃ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς Λονδίνον, καὶ τότε νὰ τῷ εἶπῃ, δι' ἀστείότητα, ὅτι ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος τὸν κατεδίωκε καθ' ἕλην του τὴν περιουσίαν: Τοῦτο βέβαια ἦτο προτιμότερον. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε τὸ πρᾶγμα ἐχρηιάζετο σκέψαι. Ἀνάγκη ἐπὶ τοῦ παρόντος ἦτο νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ κ. Φόγ, καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγχώρησιν διὰ τὴν ἀκατονόμαστον διαγωγὴν του.

Ἠγέρθη λοιπὸν ὁ Πονηρίδης, καὶ τοι δὲ ἡ θάλασσα ἦτο παραχώδης καὶ τὸ πλοῖον διετοίχει μεγάλως, κατῶρθωσε διὰ τῶν ἀσταθῶν του ποδῶν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν πύρμαν. Οὐδένα ὅμως εἶδεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν κύριόν του οὔτε πρὸς τὴν κυρίαν Ἀουδά.

— Καταλαμβάνω! εἶπε καθ' ἑαυτόν· ἡ κυρία Ἀουδά θὰ κοιμᾶται ἀκόμη, ὁ δὲ κ. Φόγ θὰ εὔρε κανένα καὶ θὰ παίζει, κατὰ τὴν συνήθειάν του, οὕτω.

Ταῦτα δὲ λέγων κατέβη εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀλλ' οὐδ' ἐκεῖ ἦτο ὁ κ. Φόγ. Ἠλιακάσθη λοιπὸν νὰ ἐρωτήσῃ τὸν οἰκονόμον, τίνα κοιτώνισκον εἶχεν ὁ κ. Φόγ· ἐκεῖνος ὅμως ἀπήντησεν, ὅτι οὐδένα τοιοῦτον ἐπιβάτην ἐγνώριζε.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ Πονηρίδης ἐπιμένων. Εἶνε εἰς κύριος ὑψηλός, ψυχρός, κάπως ἀκοινωνήτος, συνοδευόμενος ἀπὸ μίαν νέαν κυρίαν. . .

— Δὲν ὑπάρχει νέα κυρία μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν, ἀπήντησεν ὁ οἰκονόμος. Ἐπειτα ἰδοὺ ὁ κατάλογός των· κυττάξατε!

Ὁ Πονηρίδης ἐθώρησε τὸν κατάλογον, . . ἀλλὰ δὲν εἶδε τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου του. Οἱ ὀρθαλομοὶ του ἐθαμβώθησαν, καὶ ἰδέα τις τῷ ἐπῆλθεν αἰφνιδίως.

— Εἰς τὸ Καρνάτικ εὐρίσκουμαι; ἀνέκραξε.

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ οἰκονόμος.

— Καὶ πηγαίνουμαι εἰς τὴν Ἰσοχάμαν;

— Μάλιστα.

Ὁ Πονηρίδης ἐφοβήθη πρὸς στιγμὴν μὴ εἶχεν ἐπιβιβασθῇ εἰς ἄλλο ἀτμόπλοιον. Ἄν ὅμως εὐρίσκετο ἐπὶ τοῦ Καρνάτικ, βέβαιον ἐπίσης ἦτο ὅτι ὁ κύριός του δὲν εὐρίσκετο ἐπ' αὐτοῦ. Ἡ ἰδέα αὕτη τὸν ἐκεραυνοβόλησε, καὶ κατέπεσεν ἀδρανῆς ἐπὶ τινος ἑδρας. Αἰφνης ὅμως ἐφωτίσθη ἡ διάνοιά του, καὶ ἀνεμνήσθη εὐθύς ὁ Πονηρίδης, ὅτι ἡ ἀναχώρησις τοῦ Καρνάτικ εἶχεν ἐπιταχυνθῆ, ὅτι ὤφειλεν αὐτὸς νὰ εἰδοποιήσῃ περὶ τούτου τὸν κύριόν του, καὶ ὅτι δὲν τὸ ἐπραξεν. Αὐτὸς λοιπὸν ἔπταιεν, ἂν ὁ κ. Φόγ καὶ ἡ κ. Ἀουδά καθυστέρησαν τοῦ ἀτμοκινήτου.

Αὐτὸς ἔπταισε, ναί! ἀλλὰ πολὺ περισσότερον ἔπταισεν ὁ προδότης ἐκεῖνος, ὅστις ἵνα χωρήσῃ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ κυρίου του, καὶ κρατήσῃ ἐκεῖνον εἰς Χόγγ-Κόγγ, τὸν ἐμέθυσε! Διότι ὁ Πονηρίδης κατενόησε τέλος πάντων τὸ τέχνασμα τοῦ ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου. Τώρα δὲ ὁ κ. Φόγ ἦτο

βεβαίως κατεστραμμένος πλέον, εἶχεν ἀπολέσει τὸ στοίχημά του, συλληφθῆ καὶ φυλακισθῆ ἴσως! . . Τοῦτὸ ἀναλογιζόμενος ὁ Πονηρίδης ἐτιλλε τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Ὡ! καὶ ἂν τοῦ ἐπιπτε ποτὲ εἰς τὰς χεῖρας ὁ Φιξ, τί ἰσολογισμὸς θὰ ἐγίνετο μεταξὺ των!

Τέλος πάντων μετὰ τὴν πρώτην ἀποθάρρουνσιν, ὁ ταλαίπωρος νέος ἀνέλαβε τὴν ἰσχυρίαν τοῦ πνεύματός του, καὶ ἐμελέτησε πῶς εἶχον τὰ πρᾶγματα. Ἐπίεσθη δὲ ὅτι δὲν ἦσαν περίφημα. Ὁ γάλλος ἔπλεεν εἰς Ἰαπωνίαν, καὶ ἦτο βέβαιος ὅτι ἤθελεν ἀφίχθῃ ἐκεῖσε. Πῶς ὅμως ἤθελεν ἀναχωρήσει; τὸ βλαάντιόν του ἦν ἐντελῶς κενόν. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε ὁ ναυλός του καὶ ἡ τροφή του ἦσαν ἤδη πληρωμένα, καὶ εἶχεν ἐπομένως ἐνώπιόν του ἡσφαλισμένας πέντε ἢ ἑξ ἡμέρας, καθ' ἃς ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ τί ν' ἀποφασίσῃ. Τὶ ἔφαγε καὶ τί ἔπινε κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκεῖνας εἶνε ἀπερίγραπτον. Ἐφαγε δι' ἑαυτόν, διὰ τὸν κύριόν του καὶ διὰ τὴν κυρίαν Ἀουδά. Ἐφαγεν, ὡσάνει ἡ Ἰαπωνία, ὅπου ἐμελλε νὰ καταπλεύσῃ, ἦν τόπος ἔρημος, οὐδὲν περιέχουσα τρόφιμον.

Τὴν δεκάτην τρίτην τοῦ μηνός, κατὰ τὴν πρωϊνὴν πλημμυρίδα, τὸ Καρνάτικ εἰσέπλεεν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ἰσοχάμας.

Ἡ πόλις αὕτη ἀποτελεῖ σπουδαιότατον ὄρμον τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὀκεανοῦ, εἰς θν προσεγγίζουσι πάντα τὰ ἀτμόπλοια, ὅσα μεταφέρουσι ἐπιβάτας, καὶ τὰ μεταξὺ Βορείου Ἀμερικῆς, Κίνας, Ἰαπωνίας καὶ τῶν Μαλαισιῶν νήσων ταχυδρομικά. Ἡ Ἰσοχάμα κεῖται ἐν αὐτῷ τῷ κόλπῳ τοῦ Γέδου, μικρὸν δ' ἀπέχει τῆς μεγίστης ταύτης πόλεως, δευτέρας πρωτεύουσας τοῦ Ἰαπωνικοῦ κράτους, ἐν ἣ διέμενον ἄλλοτε, ὅτε ὑπῆρχεν, ὁ πολιτικὸς αὐτοκράτωρ Ταϊκούν, καὶ ἀντιζήλου τοῦ Μεάκου, ὅπου διαμένει ὁ ἐκκλησιαστικὸς αὐτοκράτωρ καὶ τῶν θεῶν ἀπόγονος Μικιάδος.

Τὸ Καρνάτικ ὤρμισθη εἰς τὴν προκυμαίαν τῆς Ἰσοχάμας, ἐγγὺς τῶν προχωμάτων τοῦ λιμένος καὶ τῶν τελωνιακῶν ἀποθηκῶν, ἐν μέσῳ πολυαριθμῶν πλοίων πάσης ἐθνικότητος. Ὁ δὲ Πονηρίδης ἀπέβη, χωρὶς τινος ἐνθουσιασμοῦ, εἰς τὴν τοσοῦτον περιεργὸν ἐκείνην γῆν τῶν υἰῶν τοῦ Ἥλιου, καὶ ἀπεφάσισε, μὴ ἔχων τι ἄλλο κάλλιον νὰ πράξῃ, νὰ λάβῃ τὴν τύχην ὡς ὀδηγόν του, καὶ νὰ προχωρήσῃ εἰκῆ διὰ τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως.

Εὐρέθη δ' εὐθύς ἀμέσως ἐντὸς πόλεως ἐντελῶς εὐρωπαϊκῆς, ἥτις, περιέχουσα οἰκίας, χθαμαλὰς τὴν πρόσοψιν καὶ κοσμουμένας διὰ δωμάτων, ὑφ' ἃ περιέθεον κομψὰ περιστύλια, ἐκάλυπτε διὰ τῶν ὁδῶν αὐτῆς, τῶν πλατειῶν, τῶν νεωρίων καὶ τῶν ἀποθηκῶν τῆς ἅπαν τὸ μεταξὺ τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ ποταμοῦ διάστημα. Κ' ἐν αὐτῇ δ' ἐπίσης, ὡς καὶ ἐν Χόγγ-Κόγγ καὶ ἐν Καλιούτῃ ἔβριθεν ἀνάμικτος καὶ παντοδαπὸς ὄμιλος Ἀμερικανῶν, Ἀγ-

γλων, Σινῶν, Ὀλλανδῶν, ἐμπόρων προθύμων εἰς πᾶσαν ἀγοράν καὶ πᾶσαν πώλησιν, πρὸς οὓς ὁ γάλλος ἠσθάνετο ἑαυτὸν τοσοῦτον ξένον ὅσον καὶ πρὸς τοὺς Ὀττεντότους, ἂν τυχὸν τὸν ἔρριπτεν ἢ θάλασσα εἰς τὴν χώραν τῶν.

Καὶ εἶχε μὲν ὁ Πονηρίδης τὸ καταφύγιον νὰ προσδράμη εἰς τοὺς ἐν Ἰοκοχάμα γάλλους καὶ ἀγγλοὺς προξένους· ἀλλ' ἀπρησκέτο νὰ διηγῆται τὰ καθ' αὐτόν, ἅτινα τοσοῦτον στενωῶς συνεδέοντο πρὸς τὰ συμβάντα τοῦ κυρίου του, καὶ ἤθελε νὰ ἐξαντλήσῃ πρὸ τούτου πᾶν ἄλλο μέσον.

Οὕτω δέ, ἀφοῦ διέτρξε τὸ εὐρωπαϊκὸν μέρος τῆς πόλεως, χωρὶς ἢ τύχη νὰ τὸν βοηθήσῃ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἰαπωνικὴν πόλιν, ἀπόφασιν ἔχων νὰ προβῆ ἔν ἀνάγκῃ καὶ μέχρι τοῦ Γέδου.

Τὸ ἐξ ἐγγχωρίων κατοικοῦμενον ἐκεῖνο μέρος τῆς Ἰοκοχάμας καλεῖται Βέντεν, ἐξ ὀνόματος θαλασσίας θεᾶς, λατρουμένης ἐπὶ τῶν πλησίον νήσων. Ἐβλέπε τις δ' ἐν αὐτῇ θαυμασίας δενδροστοιχίας κέδρων καὶ ἐλατῶν, πύλας ἱεράς, ἀρχιτεκτονικῆς παραδόξου, γεφύρας κατακεχωσμένας ἐν μέσῳ καλάμων καὶ βαμβοκαλάμων, τεμένη σκιαζόμενα ὑπὸ τῆς ἀπέιρου καὶ μελαγχολικῆς στέγης κέδρων αἰωνοβίων, μοναστήρια, εἰς ὧν τοὺς μυχοὺς διῆγον ζωοφύτων βίον οἱ ἱερεῖς τοῦ Βούδα καὶ τοῦ Κομφουκιῦ οἱ ὀπαδοί, ἔδους ἀπεράντους, ἀφ' ὧν ἠδύνατό τις νὰ συγκομίσῃ ῥοδόχροα καὶ πορφυροπάρεια παιδιά, ἀνθρώπια, ἅτινα ἤθελέ τις ὑπολάβει κοπέντα πρὸ μικροῦ ἀπὸ Ἰαπωνικοῦ τινοῦ ἀλεξινέμου, καὶ ἅτινα ἐτύρβαζον ἐν μέσῳ βραχυπόδων κυναρίων καὶ κιτρινωπῶν γαλῶν, ὀκηροτάτων ἀλλὰ καὶ θωπευτικωτάτων συνάμα.

Αἱ ὁδοὶ ἐβριθον πλήθους ἀεικινήτου. Βόνζαι ἱερεῖς παρήρχοντο ἐν λιτανείᾳ, κρούοντες τὰ μονότονα κνυβαλά των' τελωνιακοὶ καὶ ἀστυνομικοὶ ὑπάλληλοι, φέροντες πύλους ἔξεις καὶ διὰ λάκκης κεκοσμημένους, ἐξωσμένοι δὲ δύο περὶ τὴν ὄσφιν των ξίφη, ἤρχοντο καὶ παρήρχοντο· καὶ διὰ μέσου αὐτῶν ἐσόβουν στρατιῶται, ἐνδεδυμένοι κυανᾶ καὶ λευκόςσειρα βαμβοκερὰ ἱμάτια, καὶ ὀπλισμένοι δι' ὀπλων ὀπισθογεμῶν, ὀπλίται τοῦ μικάδου, περιβεβλημένοι τὴν μεταξίνην των ἐφρεστρίδα καὶ τὸν ἀλυσισιδωτόν των θώρακα, καὶ πολυάριθμοι ἄλλοι παντοδαποὶ στρατιωτικοὶ—διότι ἐν Ἰαπωνίᾳ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα ἐκτιμᾶται ὅσον περιφρονεῖται ἐν Κίνᾳ. Ἦρχοντο δὲ μετ' αὐτοὺς μοναχοὶ ἐρανολέκται, ἀσκηταὶ μακροχίτωνες, καὶ ἄπλοοι ἄστοί, λείαν ἔχοντες καὶ ἐβενώδη τὴν κόμην, χονδρὴν τὴν κεφαλὴν, μακρὸν τὸν θώρακα, λεπτὰς τὰς κνήμας, τὸ ἀνάστημα βραγύ, καὶ τὴν χροῖάν ποικίλλουσαν ἀπὸ τοῦ βαθέος χαλκόχρου μέχρι τοῦ λευκοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε κίτρινην ὡς ἡ τῶν Σινῶν, ὧν διαφέρουσι μεγάλως οἱ Ἰάπωνες. Πῦτα δὲ τέλος, μεταξὺ τῶν ὀχημά-

των, τῶν φορείων, τῶν ἵππων, τῶν ἀχθοφόρων, τῶν μονοτρόχων καὶ ἱστιφόρων ἀμαξίων, καὶ τῶν ποικίλων ἄλλων Ἰαπωνικῶν μέσων μεταφορᾶς, ἐφαίνοντο βραγύ βαίνουσαι διὰ τῶν μικρῶν των ποδῶν, περιβεβλημένων εὐμαρίδας ἐξ ὀθῆνης ἢ ἀχύρινα σανδάλια ἢ κρουπέζας ἐκ ξύλου γλυπτοῦ, γυναῖκες τινες οὐχὶ εὐμορφοὶ παρεσυρμένους ἔχουσαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, πλακοειδῆς τὸ στήθος καὶ τοὺς ὀδόντας μελανοὺς κατὰ τὸν συρμόν, ἀλλὰ φερούσας ἐπιχαρίτως τὴν ἐθνικὴν των ἐσθήτα κιριμόν, εἶδος κοιτωνίτου διασταυρωμένου ὑπὸ μεταξίνου κεστοῦ, ὅστις συνεπτύσσοτο ὀπισθεν εἰς κολοσσαίαν κοσσύμβην, ἀντιγραφείσαν πιθανώτατα ἀπὸ τῶν Ἰαπωνιδῶν ὑπὸ τῶν νῦν παρισινῶν.

Ὁ Πονηρίδης περιέδραμεν ἐπὶ τινὰς ὥρας τὸ παντοδαπὸν ἐκεῖνο σηῆνος, θεωρῶν ἐπίσης τὰ περίεργα καὶ πλούσια ἐμπορικὰ καταστήματα, τὰ πρατήρια, ὅπου συγκομίζεται πᾶν ῥωποτέχνημα τῆς Ἰαπωνικῆς χρυσοχόας, τὰ διὰ σημαιῶν καὶ ἐπισειόντων κεκοσμημένα καὶ ἀπρόσιτα εἰς αὐτὸν ἐστιατόρια, τὰ τεῖσιπωλεῖα, ὅπου πίνεται τὸ εὐώδες θερμὸν ποτὸν μετὰ τοῦ σακί, πνεύματος ἐξαγομένου ἐκ τῆς ἐν ζυμώσει σκχάρεως, καὶ τὰ ἀνετα ἐκεῖνα καπνιστήρια, ἐν οἷς καπνίζεται οὐχὶ ὀπιον, ἀχρηστον σχεδὸν ἐν Ἰαπωνίᾳ, ἀλλὰ καπνὸς λεπτότατος.

Εἶτα ὁ Πονηρίδης ἐξῆλθεν εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ εὐρέθη ἐν μέσῳ ἀπεράντων ὀρυζίων. Ἐθαλλον δ' ἐκεῖ οὐχὶ ἐπὶ θάμνων ἀλλ' ἐπὶ δένδρων ἀληθῶν, καμέλλιαι θαυμασταί, ἀναδίδουσαι τὸ ἔσχατον αὐτῶν ἄρωμα καὶ τὸ ὑστατον χροῦμά των, καὶ ἐν μέσῳ αἱμασιῶν ἐκ βαμβοκαλάμων κερασάει, δαμασκηνέαι, μηλέαι, ἃς οἱ Ἰθαγενεῖς καλλιεργοῦσι χάριν τοῦ ἀνθους μᾶλλον ἢ τοῦ καρποῦ των, προσφυσασόμεναι διὰ παραδοξομόρφων εἰδῶλων ἢ συρίζοντων μύλων κατὰ τοῦ ῥάμφους τῶν στρουθίων, τῶν περιστερῶν, τῶν κοράκων καὶ ἄλλων καρποφόρων πτηνῶν. Ἐκάστη μεγλοπρεπῆς κέδρος ἔστεγεν ἕνα ἀετόν, καὶ πᾶσα ἰτέα ἔσκαπεν ὑπὸ τὸ φύλλωμά της ἐρωδιὸν τινα, μελαγχολικῶς λωφάζοντα ἐπὶ τοῦ ἐνός του ποδός. Κορῶναι δὲ πανταχοῦ, καὶ νήσσοι καὶ ἱερακεῖς καὶ γῆνες ἄγριοι, καὶ γέρανοι ἐξ ἐκεῖνων, οὓς οἱ Ἰάπωνες ἀποκαλοῦσιν εὐγενεστάτους, θεωροῦντες αὐτοὺς ὡς σύμβολα εὐημερίας καὶ μακροβιότητος.

Πλανώμενος ὁ Πονηρίδης οὕτω εἶδεν ἵα τινὰ μεταξὺ τῶν χόρτων.

— Ἄ! εἶπεν, ἃς δειπνήσω μ' αὐτά!

Ὁσφρανθεὶς ὁμως, τὰ εὔρεν ἄσυμα.

— Κ' ἐδῶ ἀτυχία! διελογίσθη.

Εἶχε μὲν ὁ χρηστός καὶ προμηθῆς νέος προγευματίσει ἐπὶ τοῦ Καρνάτικ ὅσον ἀφθονώτερον ἠδυνήθη· ἀλλὰ μεθ' ἡμέρας ὅλης περίπατον ἠσθάνετο τὸν στόμαχόν των ἀπολύτως κενόν. Μὴ βλέπων πρόβιατα, αἶγας ἢ χοίρους εἰς τὰ

ἐγγώρια κρεωπωλεία, γνωρίζων δέ, ὅτι ἐν Ἰαπωνίᾳ θεωρεῖται ὡς ἱεροσυλία ὁ φόνος τῶν βοῶν, ἀποκλειστικῶς ἀφιερωμένων εἰς τὴν γεωργίαν, συνήγαγε τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ κρέας ἦν λίαν σπάνιον ἐν τῇ χώρᾳ· καὶ δὲν ἠπατάτο. Ἐν ἐλλείψει ὅμως συνήθως κρέατος, ὁ στόμαχός του δὲν θ' ἀπέκρουε τεμάχιόν τι κάρπου ἢ δορκάδος, πέραδικά τινα ἢ κίχλαν, κυνήγιον οἰονδήποτε ἢ ὄψάριον, ἐξ ὧν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν μετὰ τοῦ ὀρυζίου τρέφονται οἱ Ἰάπωνες. Δυστυχῶς, τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν ποιούμενος, ἐδέησε ν' ἀναβάλῃ εἰς τὴν ἐπαύριον τὴν περὶ τῆς τροφῆς του μέριμναν.

Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ὁ Πονηρίδης ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἰθαγενῆ πόλιν, καὶ ἐπλανήθη διὰ τῶν ὁδῶν αὐτῆς ἐν μέσῳ φανῶν πολυχρῶν, θεώμενος ἀκροβάτας ἐκτελοῦντας τὰς θαυμασίας αὐτῶν ἀσκήσεις, καὶ ἀστρολόγους περισυνάγοντας ἐν ὑπαίθρῳ τὸν ὄμιλον περὶ τὸ τηλεσκόπιόν των. Εἶτα δ' ἐπανείδε τὴν προκυμαίαν, διαστιζομένην ὑπὸ τῶν πυρσῶν τῶν ἀλιέων, οἵτινες ἐσαχίνεον τοὺς ἰχθῦς διὰ τῶν φλογῶν ἀνημμένης ῥητίνης.

Τέλος αἱ ὁδοὶ ἠρμώθησαν, καὶ περιπολαίαι νυκτοφυλάκων διεδέχθησαν τὸ διαλυθὲν πλῆθος. Οἱ ἀξιωματικοὶ αὐτῶν, περιβεβλημένοι τὸν μεγαλοπρεπῆ των ἱματισμόν, τοσοῦτον ὁμοιάζον πρὸς πρέσβεις, ὥστε ὁ Πονηρίδης ἐπανελάμβανε κωμικῶς, ὡσάκις συνήντα λαμπροφόρον τινα νυκτεφυλακὴν :

— Ἄλλη πάλιν Ἰαπωνικὴ πρεσβεία, ἀναχωροῦσα διὰ τὴν Εὐρώπην !

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἐρ ᾧ ἡ ρίς τοῦ Πονηρίδου μεγεθύνεται
ὑπερβαλλόντως

Τὴν ἐπιρῶσαν ὁ Πονηρίδης, κατὰ σκοπὸν καὶ λιμώττων, διελογίσθη ὅτι ἐκ παντὸς τρόπου ἔπρεπε νὰ φάγῃ, καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ φάγῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον. Καὶ ἠδύνατο μὲν νὰ εὖρῃ πρόχειρον πρὸς τοῦτο πόρον, πωλῶν τὸ ὠρελόγιόν του, ἀλλὰ προστίμα ν' ἀποθάνῃ μᾶλλον τῆς πείνης. Ἐνόησε δὲ τέλος ὁ χρηστός νέος, ὅτι καιρὸς ἦτο νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ἰσχυράν, ἀν ὄχι καὶ μελωδικὴν φωνήν, δι' ἧς τὸν εἶχε προικίσει ἡ φύσις.

Γνωρίζων ἀγγλικά τινα καὶ γαλλικὰ ἀσματικά, ἀπεφάσισε νὰ τὰ δοκιμάσῃ. Οἱ Ἰάπωνες θὰ ἠγάπων ἀναντιρρήτως τὴν μουσικὴν, ἀφοῦ πάντα παρ' αὐτοῖς ἐτελοῦντο ἐν χορδαῖς καὶ ὄργανοις, καὶ θὰ ἐξετίμων ἐπομένως τὰ προτερήματα τοῦ εὐρωπαικοῦ αἰοῦδου.

Ἰσως ὅμως ἡ πρωτὴν ὥρα ἦτο ἐτι ἀκατάλληλος εἰς μουσικὴν συναυλίαν, οἱ δὲ μουσόφιλοι, ἀφιονιδίως ἀφρυνιζόμενοι, δὲν θὰ ἐπλήρωνον πιθανῶς τὸν ψάλτην διὰ νομίσματος ἔχοντος ἀνταλλακτικὴν ἀξίαν.

Ἄπεφάσισε λοιπὸν ὁ Πονηρίδης νὰ περιμεῖνῃ

ἔτι ὥρας τινάς· ἐνῶ δὲ περιεπάτει διελογίσθη, ὅτι ὁ ἱματισμός του θὰ ἐφαίνετο ἴσως πολυτελέστερος τοῦ προσήκοντος εἰς πλάνητα ἠθοποιόν, καὶ τῷ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀνταλλάξῃ τὰ ἐνδύματα τοῦ ἀντ' ἄλλων ἀρμοδιωτέρων εἰς τὴν θέσιν του. Ἡ ἀνταλλαγὴ δὲ αὐτῇ θὰ τῷ παρεῖγεν ἄλλως καὶ χρηματικὸν τι περίσυμα, ὅπερ ἠδύνατο πάραυτα νὰ διαθέσῃ εἰς θεραπείαν τοῦ στομάχου του.

Τούτου ἀποφασισθέντος, ὑπελείπετο ἡ ἐκτέλεσις. Μετὰ μακρὰν δὲ ἀναζήτησιν ἀνεκάλυψε τέλος ὁ Πονηρίδης ἐγγωρίον τινα βρακοπόλιν, εἰς ἣν καὶ ὑπέβαλε τὴν πρότασίν του. Τὸ εὐρωπαϊκὸν ἐνδύμα ἤρσεν εἰς ἐκεῖνον, καὶ ὁ Πονηρίδης ἐξήρχετο μετὰ μικρὸν τοῦ βρακοπωλείου περιβεβλημένος γηραιὸν Ἰαπωνικὸν τριβώνιον καὶ φέρων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του πολὺπλευρον κίδαριν, παράχρωμον ἐκ τῆς παλαιότητος. Συγχρόνως ὅμως ἀργυρᾶ τινα κερμάτια ἐκρότουν ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Ἄς ἦνε ! διελογίσθη. Ἄς εἰπῶ, ὅτι ἔχομεν ἀποκρηῆν !

Πρῶτον μέλημα τοῦ ἐξιαπωρισθέντος Πονηρίδου ὑπῆρξε νὰ εἰσέλθῃ εἰς πενιχρόν τι τεῖοπωλεῖον καὶ νὰ προγευματίσῃ ἐκ τῶν λειψάνων ἐνὸς ὄρνιθίου καὶ δρακῶν τινων ὀρύζης, ὡς ἀνθρώπος ἀμφιβάλλον ἀνεμελλε καὶ νὰ γευματίσῃ.

— Τώρα, εἶπε καθ' ἑαυτόν, ἀφοῦ προσήκοντως ἐπλήρωσε τὴν κενὴν του κοιλίαν, πρέπει νὰ συλλογισθῶμεν ὡς ἀνθρωποι ! Δὲν ἤμπορῶ πλέον ν' ἀλλάξω τὸ Ἰαπωνικὸν μου γουστάνι μὲ ἄλλο πλέον Ἰαπωνικόν. Ἀνάγκη ἄρα ἀπαραίτητος νὰ σκεφθῶ, πῶς θ' ἀποχαιρετίσω μίαν ὥραν ἀρχήτερα τὴν γῆν αὐτὴν τοῦ ἡλίου, ἢ ὅποια δὲν θὰ μοῦ ἀφήσῃ βεβαίως περιφίμους ἀνανιήσεις.

Διελογίσθη τότε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰ εἰς Ἄμερικὴν ἀποπλέοντα ἀτμοκίνητα, καὶ ἀντὶ τοῦ ναύλου μόνου καὶ τῆς τροφῆς του νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτὰ τὴν ὑπηρεσίαν του, ὡς μάγειρος ἢ ὑπηρέτης. Φθάνων δὲ εἰς Ἄγιον Φραγκίσκον, θὰ ἐσκέπτετο περὶ τῶν περαιτέρω. Τὸ σπουδαῖον δι' αὐτὸν ἦτο νὰ διαπλεύσῃ τὰ τετρακισχίλια καὶ ἐπτακόσια μίλια τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὰ χωρίζοντα τὴν Ἰαπωνίαν ἀπὸ τοῦ νέου κόσμου.

Τοῦτο σκεφθεὶς ὁ Πονηρίδης καὶ ἐκτελῶν εὐθὺς τὴν ἰδέαν του, καθυθύνθη πρὸς τὸν λιμένα τῆς Ἰοκοχάμας. Καθ' ὅσον ὅμως ἐπλησίαζεν εἰς τὰ νεώρια, τὸ σχέδιόν του, ὅπερ κατ' ἀρχὰς τῷ εἶχε φανῆ τοσοῦτον ἀπλοῦν, παρίστατο εἰς αὐτὸν ἐπὶ μᾶλλον ἀνεκτέλεστον. Τίνα ἀνάγκην ὑπηρέτου ἢ μαγείρου θὰ εἶχεν ἀμερικανικὸν τι ἀτμόπλοιο, καὶ τίνα ἐμπιστοσύνην ἠθελεν αὐτὸς ἐμπνεύσει ὑπὸ τὸν ἀλλόκοτον ἐκεῖνον ἱματισμόν του ; Τίνας συστάσεις ἠδύνατο νὰ προτείνῃ, καὶ τίνας πληροφορίας νὰ ἐπικαλεσθῇ ;

Οὕτω σκεπτόμενος, εἶδεν αἴφνης κολοσσαῖον πρόγραμμα, ὅπερ κυβιστῆς τις (clown) περιέ-

φερε διὰ τῶν ὁδῶν τῆς Ἰοκοχάμας, συντεταγ-
 μένον ἀγγλιστί ὡς ἐξῆς :

ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ
 ΑΚΡΟΒΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ
 ΤΟΥ
 ENTIMOTATOU ΟΥΓΙΑΙΑΜ ΒΑΤΟΥΛΚΑΡ.

— Τελευταῖαι παραστάσεις
 πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως αὐτῶν
 διὰ τὰς ἠνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς
 τῶν
 Μακροβρίνων—Μακροβρίνων,
 ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπικλησιν
 τοῦ Θεοῦ Τιγγού !
 Μεγάλη σὺβρόή.

— Διὰ τὰς ἠνωμένας πολιτείας τῆς Ἀμερι-
 κῆς ! ἀνεφώνησεν ὁ Πονηρίδης· ἴσα ἴσα κ' ἐγὼ
 αὐτὸ θέλω.

Παρακολουθήσας δὲ τὸν προγραμματοκομι-
 στήν, εἰσῆλθε μετ' ὀλίγον κατόπιν αὐτοῦ εἰς τὴν
 ἰαπωνικὴν πόλιν. Μετὰ ἐν δὲ τέταρτον τῆς ὥ-
 ρας ἴστατο ἐνώπιον μεγάλου παραπήγματος,
 ἀφθόνως διὰ σημαιῶν κεκοσμημένου, καὶ φέρον-
 τες ἐξωθεν ἀτέχνους, ἀλλὰ πολυχρῶμους εἰκό-
 νας τερατουργῶν.

Τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο ἦν τὸ κατάστημα τοῦ
 ἐντίμου κυρίου Βάτουλκαρ, εἶδους Ἀμερικανοῦ
 Βαρονόμ, διευθυντοῦ θιάσου τερατουργῶν, ἀκρο-
 βατῶν, κυβιστήρων, σχοινοβατῶν καὶ γυμνα-
 στῶν, ὅστις, κατὰ τὸ πρόγραμμα, ἔδιδε τὰς
 τελευταίας του παραστάσεις, πρὶν ἢ καταλίπη
 τὸ κράτος τοῦ Ἡλίου διὰ τὰς χώρας τῆς ἀμε-
 ρικανικῆς ἡμοσπονδίας.

Ὁ Πονηρίδης εἰσῆλθεν εἰς περιστήλιόν τι,
 προηγούμενον τοῦ παραπήγματος καὶ ἐζήτησε
 τὸν κύριον Βάτουλκαρ, ὅστις μετ' ὀλίγον ἐφάνη.

— Τί θέλετε ; ἠρώτησε τὸν Πονηρίδην, ὃν ἐ-
 ξέλαβεν ἰθαγενῆ.

— Ἐχετε ἀνάγκη ὑπηρετοῦ ; ἠρώτησεν ὁ
 γάλλος.

— Ὑπηρετοῦ ! ἀνέκραζεν ὁ Βάρνομ, θωπεύων
 τὸ πυκνὸν τοῦ ψαρόν ὑπογένειον· ἔχω δύο, εὐ-
 πειθεῖς, πιστοὺς, οἱ ὅποιοι δὲν με ἄφησαν ποτέ,
 καὶ με ὑπηρετοῦν ἀμισθί, με συμφωνίαν νὰ τοὺς
 τρέφω μόνον. Νὰ τοὺς ! προσέθηκε, δεικνύων τοὺς
 δύο ῥωμαλέους βραχιόνάς του, ἐφ' ὧν προεῖχον
 φλέβες χονδραὶ ὡς χορδαὶ βαρυβαρβίτου.

— Λοιπὸν δὲν σᾶς κάμνω διὰ τίποτε ;

— Διὰ τίποτε.

— Διάβολε ! καὶ μοῦ ἤρχετο τόσον καλὰ ν' ἀ-
 ναχωρήσω μαζί σας.

— Ἀλήθεια, εἶπεν ὁ ἐντιμος κύριος Βάτουλ-
 κερ, σεῖς δὲν εἰσθε βέβαια κινέζος. Διατί φο-
 ρεῖτε αὐτὰ τὰ ἐνδύματα ;

— Αἱ ! φορεῖ κανεὶς ὅ,τ' ἤμπορεῖ.

— Ἀλήθεια. Εἶσθε γάλλος, μοῦ φαίνεται.

— Παρισινὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Τότε λοιπὸν θὰ ζεῦρετε ἀπὸ μορφασμούς ;

— Νὰ σᾶς 'πῶ ! ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης, δυ-
 σαρεστηθεὶς ὅτι ἡ ἐθνικότης του προὔκαλει τοιαύ-
 ταν ἐρώτησιν, ἡμεῖς οἱ γάλλοι εἴμεθα δυνατοὶ
 εἰς τοὺς μορφασμούς, ἀλλ' οἱ Ἀμερικανοὶ μᾶς
 περνοῦν.

— Σωστόν. Ἡμπορῶ λοιπὸν νὰ σᾶς πάρω ὡς
 μπουῖφρον, ἂν ὄχι ὡς ὑπηρετήν. Ἐννοεῖς, παλ-
 ληκάρι μου, ὅτι ὅπως εἰς τὴν Γαλλίαν ζητοῦν
 μπουῖφρους ξένους, εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ζητοῦν μπουῖ-
 φρους Γάλλους.

— Ἄ !

— Εἶσαι δυνατός, ὑποθέτω.

— Πολύ, μάλιστα ὅταν ἔχω φάγει.

— Ἡξεύρεις νὰ τραγουδῆς ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ Πονηρίδης, ὅστις
 εἶχε μετὰσχει ποτὲ ὑπαίθρων τινῶν συναυλιῶν.

— Ἡξεύρεις ὅμως νὰ τραγουδῆς μετὰ τὸ κε-
 φάλι κάτω, με μίαν σβούραν ἢ ὅποια νὰ γυρίζη
 ἐπάνω εἰς τὸ ἀριστερόν σου ποδάρι, καὶ μ' ἕνα
 σπαθί, τὸ ὅποιον νὰ κρατῆς εἰς ἰσορροπίαν ἐπά-
 νω εἰς τὸ δεξιόν σου ;

— Ἄλλο τίποτε ! ἀπήντησεν αὐτάρκης ὁ Πο-
 νηρίδης, ἀναμνησκόμενος τῶν ἀσκήσεων τῆς
 νεανικῆς του ἡλικίας.

— Αὐτὰ βλέπεις περνοῦν ! ὑπέλαβεν ὁ ἐντι-
 μος Βάτουλκαρ.

Ἡ συμφωνία ἐγένετο πάραυτα, καὶ ὁ Πονη-
 ρίδης εὔρε τέλος θέσιν, μισθωθείς πρὸς πάντα,
 καὶ καταταχθεὶς ἐν τῷ περιφημῷ ἰαπωνικῷ θιά-
 σῳ. Τὸ πρᾶγμα δὲν ἐκολάκευσεν, ἐννοεῖται, τὴν
 φιλοτιμίαν του, ἀλλ' ἐντὸς ὀκτώ ἡμερῶν θ' ἀ-
 πέπλεεν εἰς ἄγιον φραγκίσκον.

Ἡ παράστασις, ἀγγελθεῖσα θορυβωδῶς ὑπὸ
 τοῦ ἐντίμου κυρίου Βάτουλκαρ, ἔμελλεν ν' ἀρχίσῃ
 τὴν τρίτην ὥραν, καὶ μετ' ὀλίγον τὰ φοβερά ὄρ-
 γανα ὀρχήστρας ἰαπωνικῆς ἀντήχουν μετὰ τυμ-
 πάνων καὶ κροτάλων πρὸ τῆς θύρας. Ἐννοεῖται
 ὅτι ὁ Πονηρίδης δὲν ἔσχε καιρὸν νὰ μελετήσῃ
 οἰοδότητε μέρος, ἀλλ' ἔμελλε νὰ παράσχη τὸ
 στήριγμα τῶν κραταιῶν του ὤμων εἰς τὸ μέγα
 γύμνασμα τῆς ἀνθρωπίνης σταφυλῆς, ὅπερ ἤ-
 θελον ἐκτελέσει οἱ μακροβρίνες τοῦ Θεοῦ Τιγγού,
 καὶ δι' οὗ ἐπεραίνετο ἡ παράστασις.

Πρὸ τῆς τρίτης ὥρας οἱ θεαταὶ εἶχον ἤδη
 πληρώσει τὸ εὐρὸν παράπηγμα. Εὐρωπαῖοι καὶ
 ἰθαγενεῖς, Σῖνα καὶ Ἰάπωνες, γυναῖκες καὶ παι-
 διά, κατελάμβανον ἐν ὄρμῃ τοὺς στενοὺς σκά-
 μους καὶ τὰ ἀντιμέτωπα πρὸς τὴν σκηνὴν θεω-
 ρεῖα. Οἱ μουσικοὶ εἶχον εἰσέλθει ἐν τῷ θεάτρῳ,
 καὶ οἱ γόγγοι, τὰ κρόταλα, οἱ αὐλοὶ, τὰ κρέμ-
 θαλα καὶ τὰ τύμπανα, πλήρη συναποτελοῦντα
 ὀρχήστραν, ἐπατάγουν ἀπαισίως.

Ἡ παράστασις ἐκεῖνη ὑπῆρξεν ὅποια πᾶσα
 ἀκροβατικὴ παράστασις. Ὁμολογητέον ὅμως, ὅτι
 οἱ Ἰάπωνες εἰσὶν οἱ πρῶτοι ἰσοσταθμισταὶ τοῦ
 κόσμου. Ὁ μὲν ἐξετέλει διὰ τοῦ ῥιπιδίου του
 καὶ μικρῶν τεμαχίων χάρτου τὸ τοσοῦτον χά-

ριεν γύμνασμα τῶν χρυσαλλίδων· ὁ δὲ διὰ τοῦ εὐώδους καπνοῦ τῆς καπνοσύριγγός του διέγραφε ταχέως ἐν τῷ κενῷ λέξεις κυανωπᾶς, δι' ὧν ἀπετελεῖτο φιλοφροσύνη τις πρὸς τὴν ὀμήγουριν. Ἄλλος ἑτερατοῦργει δι' ἀνημμένων κηρίων, ἅτινα ἐσβέννουν ἀλληλοδιαδόχως παρορχόμενα πρὸ τῶν χειλέων του καὶ ἀνῆπτε πάλιν τὸ ἐν ἀπὸ τοῦ ἄλλου, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν διακόπτων τὴν θυμαστικὴν τερατουργίαν. Ἄλλος δὲ πάλιν παρῆγε διὰ στρεφομένων βεβήκων τοὺς παραδοξοτάτους τῶν συνδυασμῶν, καὶ οἱ συρίζοντες ἐκείνοι στρόβιλοι ἐφαίνοντο οἰοεὶ ζῶν ἀπὸ τῆς χειρός του ἀντλοῦντες ἐν τῇ ἀπέριφῳ αὐτῶν περιδινῆσει. Ἐτρεχον ἐπὶ καπνοσύριγγων, ἐπὶ ἀκμῶν μαχαίρας, ἐπὶ σιδηρῶν συρμάτων, ἐπὶ ἀνεβρίχωντο εἰς κλίμακας ἐκ βαμβοκαλάμου καὶ διεσπείροντο εἰς πᾶσαν γωνίαν, συναποτελοῦσαι ἁρμονίαν παραδόχου διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τῶν ποικίλων αὐτῶν τόνων. Οἱ Ἰάπωνες ἑτερατοῦργουν ἀλθθῶς διὰ τῶν στρόβιλων ἐκείνων· περιδίνουσι αὐτοὺς ἐν τῷ κενῷ, τοὺς ἐσφενδόνιζον δίκην πυραύλων, καὶ ὅμως οἱ στρόβιλοι ἐστρόβιλον· τοὺς ἐκρυσταίνοντες τῶν θυλακίων των, καὶ τοὺς ἐξῆγον στρόβιλοῦντας πάντοτε, μέχρις οὐ ἐγαλάτο τὸ ἐλατήριόν των καὶ οἱ στρόβιλοι ἀνελύοντο εἰς δράγματα πυρὸς καὶ φλογῶν!

Περὶ τὸν νὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα τὰ θαυμαστά τεχνάσματα τῶν ἀκροβατῶν καὶ γυμναστῶν τοῦ θιάσου. Αἱ ἀσκήσεις τῆς κλίμακος, τῆς ράβδου, τῆς σφαίρας καὶ τῶν πύθων ἐξετελέσθησαν μετὰ μεγίστης ἀκριβείας. Ἀλλὰ τὸ κυριώτατον τῆς παραστάσεως θέληγερτον ἦτο ἡ ἐμφάνισις τῶν *Μακρορόβιων*, ἰσοσταθμιστῶν καταπληκτικῶν, οὓς ἀγνοεῖ ἔτι ἡ Εὐρώπη.

Οἱ μακρορόβιοι οὗτοι ἀποτελοῦσι σωματεῖον ἰδιαιτέρον, ὑπὸ τὴν ἄμεσον προστασίαν τοῦ θεοῦ Τιγγού. Ἐνδεδυμένοι ὡς ἤρωες μεσαιωνικοί, ἔφερον λαμπρὰς πτέρυγας εἰς τοὺς ὤμους. Ἀλλὰ τὸ ἰδίως αὐτοὺς χαρακτηρίζον ἦσαν αἱ τὰς μορφᾶς των κομοῦσαι μακρᾶί ρίνες καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν. Αἱ ρίνες ἐκείναι οὐδὲν ἄλλο ἦσαν ἢ βαμβοκαλάμου, μακροὶ πέντε πόδας μέχρι δέκα, καὶ ἄλλοι μὲν εὐθεῖς, ἄλλοι δὲ κυρτοί, ἄλλοι λεῖοι καὶ ἄλλοι ἀνώμαλοι. Ἐπὶ τῶν προσαρτημάτων δ' ἐκείνων, στερεῶς προσηρμοσμένων, ἐξετελοῦντο πᾶσαι τῶν μακρορόβιων αἱ ἀσκήσεις. Δωδεκάς τις τῶν ὀπαδῶν τοῦ θεοῦ Τιγγού ἐξηπλώθησαν ὑπτίον κατὰ γῆς, οἱ ἐταῖροι δ' αὐτῶν κατέπεσον ἐπὶ τῶν ῥινῶν των, ὑψομένων δίκην ἀλεξικεραύλων, πηδῶντες ἐπ' αὐτῶν, μεθιπτάμενοι ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην, καὶ τ' ἀπιθανότατα τῶν γοητευμάτων ἐτελοῦντες.

Ὡς πέρασ δὲ τοῦ θεάματος εἶχεν εἰδικῶς ἀναγγελθῆ ἡ ἀνθρωπίνη πυραμῖς, καθ' ἣν πεντηκοντάς τις τῶν μακρορόβιων ἐκείνων ἔμελλον

νὰ παραστήσωσι τὸ ἄρμα τοῦ Ζαχερνάουτ, στηριζόμενοι, πρὸς σχηματισμὸν τῆς πυραμίδος, οὐχὶ ἐπὶ τῶν ὤμων, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ῥινῶν αὐτῶν. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τῶν ἀποτελούντων τὴν βᾶσιν τοῦ ἄρματος εἶχεν ἀποσυρθῆ τοῦ θιάσου, ἤρκει δὲ ῥωμαλέος μόνον καὶ ἐπιτήδειος ἀνὴρ πρὸς ἀναπλήρωσιν αὐτοῦ, εἶχεν ἐκλεχθῆ ἀντικαταστάτης του ὁ Πονηρίδης.

Κατησχυμένος ὁ ταλαίπωρος νέος, καὶ μετὰ πόνου τῆς νεανικῆς του τέχνης ἀναμνησκόμενος, ἐνεδύθη τὸ μεσαιωνικὸν του ἔνδυμα, διὰ ποικιλοχρῶν πτερῶν κεκοσμημένον καὶ προσήγαγε τὴν μορφήν αὐτοῦ εἰς ἐφαρμογὴν ἐξάποδος ῥινόσ. Ἀλλ' ἡ ῥίς ἐκείνη ἦν ὁ ἄρτος του, καὶ ὑπέριενε.

Παρήλθεν οὕτω ὁ Πονηρίδης εἰς μέσον, ἐτάχθη μετὰ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ συναδελφῶν, οἵτινες ἔμελλον ν' ἀποτελέσωσι τὴν βᾶσιν τοῦ ἄρματος, κ' ἐξάπλωθεις μετ' αὐτῶν κατὰ γῆς ἔστρεψε τὴν ῥίνα του πρὸς τὸν οὐρανόν. Δευτέρα ἀκροβατῶν σειρά παρετάχθη ἐπὶ τῶν μακρῶν ἐκείνων προσαρτημάτων, τρίτη ἄλλη ὑπὲρ αὐτοὺς, καὶ κατόπιν τετάρτη, καὶ δι' ὅλων ἐκείνων τῶν ῥινῶν, τῶν ἀπὸ τῶν ἄκρων των μόνον ἐφαπτομένων, ἀνεκλαδῶθη ἐντὸς ὀλίγου ἀνθρώπινον οἰκοδόμημα μέχρι τοῦ ὀρόφου τοῦ θεάτρου.

Αἱ χειροκροτήσεις ἐπετείνοντο καὶ τὰ ὄργανα τῆς ὀρχήστρας ἐπατάγουν δίκην κεραυνῶν, ὅτε ἡ πυραμῖς αἴφνης ἐκλονήθη, ἡ ἰσορροπία διαταράχθη, ἐκλιπούσης μιᾶς ἐκ τῶν κάτω ῥινῶν, καὶ τὸ μνημεῖον ὅλον κατέρρευσεν ὡς γάστινον φρούριον.

Εἰς τοῦτο ἔπαισεν ὁ Πονηρίδης, ὅστις, κατὰ τῶν αἰφνῶν τὴν θέσιν του, ὑπερπηδῶν τὸ προσκῆνιον ἀνευ τῆς βοήθειας τῶν πτερυγῶν του, καὶ ἀναβρίχόμενος εἰς τὸ δεξιὸν περίσσιον, κατέπιπτε πρὸ τῶν ποδῶν ἐνός τῶν θεατῶν, ἀνακράζων :

— Αὐθέντα μου! αὐθέντα μου!

— Σὺ ἐδῶ;

— Ἐγώ!

— Ἐμπρὸς λοιπόν, παιδί μου... εἰς τὸ ἀτμόπλοιο.

Ὁ κ. Φόγ, ἡ συνοδούσα αὐτὸν κ. Ἀουδά καὶ ὁ Πονηρίδης ὤρμησαν διὰ τῶν διαδρόμων ἔξω τοῦ παραπήγματος, ἀλλ' εὗρον ἐκεῖ τὸν ἐντιμον κ. Βάτουλκαρ, ἐκτὸς ἐαυτοῦ καὶ ζητοῦντα ἀποζημιώσεις. Ὁ Φιλίας Φόγ ἐπράυνε τὴν ὀργὴν του διὰ δρακὸς χαρτονομισμάτων, καὶ τὴν ἔκτην ὥραν καὶ ἡμίσειαν, ὅτε τὸ ἀμερικανικὸν ἀτμόπλοιο ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ, ἐπεβίβάζοντο αὐτοῦ ὁ κ. Φόγ καὶ ἡ κ. Ἀουδά, ἀκολουθοῦμενοι ὑπὸ τοῦ Πονηρίδου, φέροντες πάντοτε τὰς πτέρυγας εἰς τὸν ὄμω καὶ τὴν ἐξάπουν ῥίνα του ἐπὶ τοῦ προσώπου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Καθ' ὃ διαπλέεται ὁ Εἰρηνικὸς Ὁκεανός.

Ἐννοεῖται τί συνέβη ἀπέναντι τοῦ Σαγκαΐ.

Τὰ σήματα τοῦ Ταγκαδὲρ εἶχον παρατηρηθῆ ὑπὸ τοῦ ἀτμοκινήτου τῆς Ἰσοκοχάμας, καὶ ὁ πλοίαρχος βλέπων σημαίαν μεσίστιον, κατηυθύνθη πρὸς τὴν μικρὰν ἡμιολίαν. Μετὰ τινος στιγμᾶς ὁ Φιλίας Φόγ ἐπλήρωσε τὸν συμπεφωνημένον ναῦλον ἐγχειρίζων εἰς τὸν κυβερνήτην Ἰωάννην Βούσβυ πεντακοσίας πενήκοντα λίρας, καὶ ἐπέβαινε μετὰ τῆς κ. Ἰουδά καὶ τοῦ Φιξ εἰς τὸ ἀτμοκίνητον, ὅπερ ἀπέπλεε πάραυτα εἰς Ναγασάκι καὶ Ἰσοκοχάμαν.

Ἀφικθεὶς τὴν πρωΐαν τῆς 14 Νοεμβρίου δηλ. κατὰ τὴν ὠρισμένην ὥραν, ὁ Φιλίας Φόγ ἀφῆκε τὸν Φιξ ν' ἀσχοληθῆ περὶ τῶν ἰδίων του ὑποθέσεων καὶ μετέβη ἐπὶ τοῦ Καρνάτικ, ὅπου ἔμαθε πρὸς μεγίστην χαρὰν τῆς κ. Ἰουδά, — καὶ ἰδίαν ἐαυτοῦ ἰσως, χωρὶς ὅμως νὰ τὸ δεῖξῃ — ὅτι ὁ γάλλος Πονηρίδης εἶχεν ἀληθῶς καταπλεύσει τὴν προτεραίαν εἰς Ἰσοκοχάμαν. Μέλλων δὲ ν' ἀναχωρήσῃ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν εἰς ἅγιον Φραγκίσκον, ἐπελήφθη ἀμέσως τῆς ἀναζητήσεως τοῦ ὑπέρτερου του. Ἀποταθείς, ἀλλ' εἰς μάτην, πρὸς τὸν γάλλον καὶ ἄγγλον πρόξενον, ἀπηλπίζετο ἤδη ν' ἀνεύρῃ τὸν Πονηρίδην, ὅτε ἡ τύχη ἡ μᾶλλον εἶπεν προαίσθημά τι εἰσῆγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ παράπηγμα τοῦ ἐντίμου Βάτουλκαρ. Καὶ δὲν ἤθελε μὲν οὗτος βεβαίως ἀναγνωρίσει τὸν ὑπέρτερον του, ὑπὸ τὴν ἀλλόκοτον αὐτοῦ μεταμύεσιν· ἐκεῖνος ὅμως, ὑπίσιος κείμενος, διέκρινε τὸν κύριόν του, καὶ μὴ δυνήθεις νὰ κρατήσῃ κίνησιν τινὰ τῆς ῥινόσ του, ἐπήγαγε τὴν διατάραξιν τῆς ἰσορροπίας καὶ τὰ μετὰ τοῦτο συμβάντα.

Ταῦτα ἔμαθεν ὁ Πονηρίδης παρὰ τῆς κυρίας Ἰουδά, ἧτις διηγήθη αὐτῷ κατόπιν, πῶς ἐγένετο ὁ μεταξὺ Χόγγ-Κόγγ καὶ Ἰσοκοχάμας διάπλους ἐν περιοδείᾳ κυρίου τινὸς Φιξ, ἐπὶ τῆς ἡμιολίας Ταγκαδέρ.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα Φιξ ὁ Πονηρίδης οὐδόλως συνωφρυνώθη, συλλογίζόμενος ὅτι δὲν ἦτο ἔτι καιρὸς ν' ἀποκαλύψῃ εἰς τὸν κύριόν του τὰ μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ διατρέξαντα. Διὰ τοῦτο δὲ καὶ διηγουμένους τὰ καθ' αὐτόν, εἰς οὐδένα ἄλλον ἀπέδωκε τὸ σφάλμα του, καὶ μόνον του δικαιολογίαν προσέβαλεν, ὅτι εἶχε καταληφθῆ ὑπὸ τῆς μέθης τοῦ ὀπίου ἐντὸς καπνιστηρίου τινὸς τοῦ Χόγγ-Κόγγ.

Ὁ κ. Φόγ ἤκουσεν ἀπαθῶς, καὶ χωρὶς τι ν' ἀπαντήσῃ, τὴν διήγησιν τοῦ ὑπέρτερου του, εἴτα δὲ παρέσχεν αὐτῷ πίστωσιν ἐπαρκῆ, ὅπως προμηθευθῆ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου εὐσχημοτέραν τινα ἐνδυμασίαν. Ἀληθῶς δὲ μετὰ μίαν μόλις ὥραν, ὁ ἐντιμος νέος, κόψας τὴν ῥίνα του καὶ ψαλιδίσας τὰ πτερά του, οὐδὲν εἶχε πλέον τὸ ἀναμιμηθῶν τὸν ὄπαδὸν τοῦ Θεοῦ Τιγγού.

Τὸ ἀτμοπλοῖον, ὅπερ ἐξετέλει τὸν μεταξὺ Ἰσοκοχάμας καὶ ἁγίου Φραγκίσκου διάπλουν ἀνήκεν εἰς τὴν Ἀτμοπλοϊκὴν τοῦ Εἰρηνικοῦ ἑται-

ρίαν καὶ ἐκαλεῖτο Στρατηγὸς Γράντ, ἦτο δ' εὐρὺ τροχοφόρον σκάφος, χωρητικότητος δισχιλίων πεντακοσίων τόννων, κάλλιστα διεσκευασμένον καὶ μεγάλῃς ταχύτητος. Κολοσσαῖος ζυγὸς ὑψοῦτο καὶ κατέβαινε ἀλληλοδιαδόχως ὑπὲρ τὸ κατάστρομα· εἰς τὸ ἐν δ' αὐτοῦ ἄκρον ἐνηρθροῦτο βάκτρον ἐμβόλου, καὶ εἰς τὸ ἄλλο βάκτρον διωστήρος, ὅστις, μεταβάλλων τὴν εὐθύγραμμον κίνησιν εἰς κυκλικήν, προσηρμόζετο εἰς τὴν ἄτρακτον τῶν τροχῶν. Ὁ Στρατηγὸς Γράντ ἦν κατορθωσιμὸς εἰς τριστῆλον ἡμιολίαν, εἶχε δ' ἰστία πολλὰ καὶ μεγάλα, ὅπερ σπουδαίως ἐβοήθει τὸν ἀτμόν. Διατρέχων 12 μίλια καθ' ὥραν, ἤθελε διαπλεύσει βεβαίως ἐντὸς εἰκοσι καὶ μιᾶς ἡμερῶν τὸν Εἰρηνικόν. Ὡστε ὁ Φιλίας Φόγ εὐλόγως ἐπίστευεν, ὅτι ἀφικνούμενος τὴν 2 Δεκεμβρίου εἰς ἅγιον Φραγκίσκον καὶ τὴν 11 εἰς Νέαν Ἰόρκην, ἤθελε φθάσει εἰς Λονδῖνον τὴν 20, ἦτοι ὥρας τινὰς πρὸ τῆς φοβερᾶς ἐκεῖνης ἡμέρας τῆς 21 Δεκεμβρίου.

Οἱ ἐπιβάται τοῦ ἀτμοπλοίου ἦσαν πολυάριθμοι: Ἀγγλοὶ, Ἀμερικανοί, Σίφρος ἐντοπίων μεταναστευόντων εἰς Ἀμερικὴν, καὶ ἱκανοὶ τοῦ ἰνδικοῦ στρατοῦ ἄξιωματικοί, χρυσιμοποιούντες τὰς ἀδείας τῶν εἰς περιοδείαν τῆς γῆς.

Κατὰ τὸν διάπλουν ἐκεῖνον οὐδὲν συνέβη ἔκτακτον. Τὸ ἀτμοπλοῖον, ἀναπαυόμενον ἐπὶ τῶν εὐρέων του τροχῶν καὶ στηριζόμενον διὰ τῆς ἰσχυρᾶς του ἰστιφορίας, πολὺ ὀλίγον διετοίχει, καὶ ὁ εἰρηνικὸς ὠκεανὸς ἐφαίνετο δικαιολογῶν τὴν ὀνομασίαν του. Ὁ κ. Φόγ ἦν ἤρεμος καὶ σιωπηλὸς ὡς συνήθως, ἡ δὲ νεαρὰ του συνοδὸς ἠσθάνετο ἐπὶ μᾶλλον ὅτι ἄλλοι πλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης δεσμοὶ προσήλουν αὐτὴν εἰς τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον. Ἡ συμπερὰ ἐκεῖνη καὶ τοσοῦτον γενναία φύσις προὔξενε εἰς αὐτὴν ζωνροτέραν ἢ ὅσον ἐνόμιζεν ἐντύπωσιν, καὶ χωρὶς σχεδὸν νὰ τὸ ἐννοῇ κατελάμβανον αὐτὴν αἰσθήματα, ἅτινα οὐδόλως ἐφαίνοντο ἐπιδρῶντα ἐπὶ τοῦ αἰνιγματώδους κ. Φόγ.

Πλὴν δὲ τούτου ἡ κ. Ἰουδά διεφέρετο ζωνροτάτα ὑπὲρ τῶν σχεδίων τοῦ εὐπατρίδου. Ἀνησυχούσα ἕνεκα τῶν ἐμποδίων, ἅτινα δυνατόν ἦτο νὰ διακινδυνεύωσι τὴν ἐπιτυχίαν τῆς περιοδείας, ἐλάλει συχνάκις μετὰ τοῦ Πονηρίδου, ὅστις εἶχεν ἤδη κάλλιστα διαγνώσει τὴν κατάστασιν τῆς καρδίας τῆς. Ὁ χρηστός νέος εἶχε τυφλὴν πλέον καὶ ἀπεριόριστον πίστιν πρὸς τὸν κύριόν του· πανηγυρίζων δὲ τὴν ἐντιμότητα, τὴν γενναιότητα καὶ τὴν ἀρρώσισιν τοῦ Φιλίας Φόγ, ἐνεθάρρυνε συγχρόνως τὴν κ. Ἰουδά περὶ τῆς ἐκθάσεως τῆς ὀδοπορίας, ἐπαναλαμβάνων πολλάκις, ὅτι τὸ δύσκολον εἶχεν ἤδη κατορθωθῆ, ὅτι εἶχον ἐξέλθει πλέον τῶν φανταστικῶν ἐκείνων χωρῶν τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας, ὅτι ἐπέστρεφον εἰς κράτη πολιτισμένα, καὶ ὅτι τέλος πάντων ἡ μεταξὺ ἁγίου Φραγκίσκου καὶ Νέας

Ἰόρκης ἀμαξοστοιχία καὶ ὁ ὑπερωκεάνειος μέχρι Λονδίνου διάπλους ἤθελον βεβαίως περατώσει ἐντὸς τῆς τεταγμένης προθεσμίας τὴν ἀδύνατον ἐκείνην περιοδεῖαν τῆς γῆς.

Τὴν ἐνάτην ἡμέραν μετὰ τὸν ἐκ Ἰοχοχάμας ἀπόπλου αὐτοῦ, ὁ κ. Φόγ εἶχε διατρέξει τὸ ἡμισυ ἀκριβῶς τῆς γῆνης σφαίρας. Διότι τὴν 23 Νοεμβρίου ὁ Στρατηγὸς Γράντ διέβαινε τὸν ἑκατοστὸν ὀγδοηκοστὸν μεσημβρινόν, ἐφ' οὗ, κατὰ τὸ νότιον ἡμισφαίριον, εὐρίσκονται οἱ ἀντίποδες τοῦ Λονδίνου. Καὶ εἶχε μὲν ἀληθῶς ὁ Φιλέας δαπανήσει πεντήκοντα δύο ἡμέρας ἤδη ἐκ τῶν εἰς διάθεσιν αὐτοῦ ὀγδοήκοντα, καὶ τῷ ὑπελείποντο εἰκοσιόκτῳ ἔτι μόνον. Ἀλλὰ παρατηρητέον, ὅτι ὁ ἀγγλὸς εὐπατρίδης εἶχε πραγματικῶς διανύσει πλέον τῶν δύο τρίτων τῆς ὅλης περιοδείας, καίτοι ἐκ τῆς διαφορᾶς τῶν μεσημβρινῶν ἐφαινετο ὅτι εἶχε διατρέξει τὸ ἡμισυ μόνον. Πόσαι ἀληθῶς σκολιοδρομῖαι ἀπὸ Λονδίνου εἰς Ἄδεν, ἀπὸ Ἄδεν εἰς Βομβάην, ἀπὸ Καλκούτης εἰς Σιγγαπόρην καὶ ἀπὸ ταύτης εἰς Ἰοχοχάμαν! Ἡ κατ' εὐθεῖαν ἀπόστασις ἐπὶ τοῦ πεντηκοστοῦ παραλλήλου, ἐφ' οὗ κείται τὸ Λονδίνον ἤθελον εἶναι δώδεκα περίπου χιλιάδες μιλίων, ἐνῶ ὁ Φιλέας Φόγ ἠναγκάζετο, ὑπὸ τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν μεταγωγικῶν μέσων, νὰ διανύσῃ εἰκοσιῆξ χιλιάδας μιλίων, ἐξ ὧν εἶχεν ἤδη διανύσει τὰς δεκαεπτὰ χιλιάδας καὶ πεντακόσια τὴν εἰκοστὴν τρίτην Νοεμβρίου. Ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ ἡ ὁδὸς ἦτο εὐθεῖα, καὶ δὲν ὑπῆρχε πλέον ὁ Φιξ, ὅπως παρεμβάλλῃ προσκόμματα.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἠσθάνθη μεγάλην τινὰ χαρὰν ὁ Πονηρίδης. Ἐθυμμεῖται ὁ ἀναγνώστης, ὅτι ὁ σκληροτράχηλος νέος ἐπέμεινε διατηρῶν τὴν ὥραν τοῦ Λονδίνου ἐπὶ τοῦ περιφήμου οἰκογενειακοῦ ὥρολογίου του, ὑπολαμβάνων ἐσφαλμένους τὰς ὥρας πάντων τῶν μερῶν, ὅθεν διήρχετο. Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην, καίτοι ὁ Πονηρίδης οὐδέποτε εἶχε βραδύνει οὐδὲ ταχύνει τὸ ὥρολόγιόν του, εὐρέθη τοῦτο σύμφωνον πρὸς τὰ χρονόμετρα τοῦ ἀτμοπλοίου.

Ὅποιος ὑπῆρξε τοῦ Πονηρίδου ὁ θρίαμβος εὐκόλως ἐννοεῖται. Μεγάλην δὲ θὰ εἶχε διάθεσιν νὰ ἤκουε τί θὰ ἔλεγεν ὁ Φιξ, ἂν ἦτο παρών.

— Τί ἱστορίας, διελογίζετο, μοῦ ἔλεγεν αὐτὸς ὁ κατεργάτης, ... καὶ ἥλιον καὶ σελήνην... οὐτ' ἐγὼ δὲν ἤξεύρω! Νὰ ἤκουε κανεὶς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους, θὰ κατεσκευάζε, μὰ τὸ ναί, θαυμάσια ὥρολόγια. Καλὰ ἔχουν ἐγὼ βέβαιος, ὅτι θ' ἀπεφάσιζε τέλος πάντων ὁ ἥλιος νὰ κανονισθῇ μὲ τὸ ὥρολόγιόν μου.

Ἦγνοίε ὅμως ὁ Πονηρίδης, ὅτι ἂν ὁ δίσκος τοῦ ὥρολογίου του ἦτο διχηρημένος εἰς εἰκοσιτέσσαρας ὥρας, ὡς τὰ ἰταλικά δημόσια ὥρολόγια, οὐδένα θὰ εἶχεν οὗτος λόγον θριάμβου, καθότι ἐνῶ τὰ ὥρολόγια τοῦ ἀτμοπλοίου ἐδείκνυον τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς πρωίας, ὁ λεπτοδείκτης

καὶ ὁ ὠροδείκτης τοῦ ἰδικοῦ του ὠρολογίου θὰ ἐδείκνυον τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἑσπέρας· τουτέστι τὴν εἰκοστὴν πρώτην ὥραν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, — διαφορὰ ἴση ἀκριβῶς πρὸς τὴν μεταξὺ Λονδίνου καὶ τοῦ ἑκατοστοῦ ὀγδοηκοστοῦ μεσημβρινοῦ.

Ἄλλ' ἂν ὁ Φιξ εἶχε τὴν ἰκανότητα νὰ ἐξηγήσῃ τὸ καθαρῶς φυσικὸν ἐκεῖνο γεγονός, ὁ Πονηρίδης ἀναμφιβόλως ἤθελον εἶναι πάντῃ ἀνίκανος, ἂν οὐχὶ νὰ τὸ ἐνόησῃ, τουλάχιστον νὰ τὸ παραδεχθῇ. Ὅπως δὴ ποτε, ἂν αἴφνης τὸ ἀδύνατον ἐγίνετο δυνατόν, καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητὴς ἐφαινετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπὶ τοῦ ἀτμοκινήτου, πιθανὸν εἶνε ὅτι ὁ Πονηρίδης, εὐλογώτατα μνησικακῶν, ἄλλην ὑπόθεσιν καὶ κατ' ἄλλον τρόπον ἤθελε συζητήσει μετ' αὐτοῦ.

Ποῦ ὅμως ἦτο ὁ Φιξ τὴν στιγμὴν ἐκείνην;

Ὁ Φιξ ἦτο ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ Στρατηγοῦ Γράντ. Ἀφικόμενος εἰς Ἰοχοχάμαν, ἀπεχωρίσθη τοῦ κ. Φόγ, ὃν ἐσκόπει νὰ ἐπανέρῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας, καὶ καθυβύθη ἀμέσως εἰς τὸν Ἄγγλον πρόξενον. Εὐρὲ δὲ τέλος παρ' αὐτῷ τὸ ἔνταλμα συλλήψεως, ὅπερ τρέχον κατόπιν του ἀπὸ τῆς Βομβάης, ἔφερον ἤδη ἡμερομηνίαν τεσσαράκοντα ἡμερῶν, καὶ τῷ εἶχεν ἀποσταλῆ ἀπὸ τοῦ Χόγγ-Κόγγ διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου Καρνάτικ, ἐφ' οὗ ὑπετίθετο ὅτι εὐρίσκετο καὶ αὐτός. Ἄς φαντασθῇ τις, ὅποια ὑπῆρξεν ἡ ἀγανάκτησις τοῦ ἀστυνομικοῦ πράκτορος. Νὰ φθάσῃ τὸ ἔνταλμα καὶ νὰ μὴ χρησιμεύῃ πλέον! Ὁ κ. Φόγ εἶχε καταλίπει ἤδη τὰς Ἀγγλικὰς κτήσεις, καὶ πρὸς σύλληψιν αὐτοῦ ἀπῆρτετο ἐκδοσις τακτικῆ.

— Ἔστω! διελογίσθη ὁ Φιξ μετὰ τὴν πρώτην στιγμὴν τῆς ὀργῆς τὸ ἔνταλμά μου δὲν χρημεύει ἐδῶ, ἀλλὰ θὰ χρησιμεύσῃ εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ὁ κατεργάτης αὐτὸς φαίνεται ὅτι ἐπ' ἀνέρχεται εἰς τὴν πατρίδα του, νομίζον ὅτι ἡ ἀστυνομία ἔχασε τὰ ἔχνη του. Ἐγὼ θὰ τὸν παρακολουθῶ εἰς ἐκεῖ. Ὡς πρὸς τὰ χρήματα, ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ σώζεται ἀκόμη τίποτε! Ἀλλὰ ὁ φίλος ἐξώδευσεν ἕως τὸρα πλέον τῶν πέντε χιλιάδων λιρῶν εἰς ναύλους, ἀμοιβάς, δίκας, πρόστιμα, ἐλέφαντας, καὶ γίλιω ἄλλα ἐξοδα. Τί νὰ γείνη! Ἡ Τράπεζα ἐπὶ τέλους δὲν θὰ πτωχύνῃ δι' αὐτό.

Ταῦτα ἀποφασίσας, ἐπέβη πάραυτα τοῦ Στρατηγοῦ Γράντ ἦτο δ' ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου ὅτε ἦλθον ὁ κ. Φόγ καὶ ἡ κ. Ἀουδά! Ἀναγνωρίσας μετὰ πολλῆς του ἐκπλήξεως τὸν Πονηρίδην ὑπὸ τὴν ἀλλόκοτον ἐνδυμασίαν του, ἐκρύβη πάραυτα εἰς τὸν κοιτωνίσκον του, ἵνα ἀποφύγῃ ἐξήγησιν ἀκροσφαλῆ καὶ κινδυνώδη, ἤλπικε δὲ ὅτι, χάρις εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐπιβατῶν ἤθελε διαφύγει τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ ἐχθροῦ του, ... ὅτε, κακῆ του μοίρας, τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς ἐκείνην εὐρέθη ἀντιμέτωπός του ἐπὶ τῆς πρώρας τοῦ ἀτμοκινήτου.

Ὁ Πονηρίδης τὸν ἔρπασεν εὐθὺς ἀπὸ τὸν λά-

ρυγγα, χωρίς τινος άλλης ἐξηγήσεως, καί, πρὸς μεγίστην εὐχαρίστησιν ἀμερικανῶν τινῶν, οἵτινες ἀμέσως ἐστοιχημάτισαν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐτίναξε τὴν ῥάχιν τοῦ δυστυχοῦς ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου διὰ γρονθοκοπίας μεγαλοπρεποῦς, ἥτις κατέδειξε τὴν μεγάλην ὑπεροχὴν τῆς γαλλικῆς πυγμαχίας ὑπὲρ τὴν ἀγγλικήν.

Ἄφου ὁ γάλλος ἐτελείωσεν, ἤσθάνθη ἑαυτὸν ἡσυχότερον καί πως ἀνακουφισθέντα. Ὁ Φίξ ἀνηγέρθη, κακῶς ἔχων, καὶ θεωρῶν τὸν ἀντίπαλόν του, τῷ εἶπεν ἀκάκως :

— Ἐτελείωσες;

— Πρὸς τὴ παρῶν.

— Τότε ἔλα νὰ ὀμιλήσωμεν.

— Νὰ ὀμ. . .

— Πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ αὐθέντου σου.

Ὁ Πονηρίδης σαγηνευθεὶς οὕτως εἶπεν ὑπὸ τῆς ἀπαθείας ἐκείνης, παρηκολούθησε τὸν ἀστυνομικὸν ὑπάλληλον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐκάθισαν ἀμφοτέροι ἐπὶ τῆς πρώρας τοῦ ἀτμοκινήτου.

— Μ' ἔδειρες, εἶπεν ὁ Φίξ. Πολὺ καλὰ τὸ ἐπερίμενα. Τώρα ἄκουσέ με. Ἔως τώρα ἤμην ἐχθρὸς τοῦ κ. Φόγ, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον θὰ βοηθήσω τὰ σχέδιά του.

— Τέλος πάντων! ἀνέκραξεν ὁ Πονηρίδης, ἐπίσθησεν ὅτι εἶνε τίμιος ἄνθρωπος;

— Ὅχι, ἀπάντησεν ψυχρῶς ὁ Φίξ, τὸν νομίζω πάντοτε κλέπτῃν, . . . Ἦσυχά! μὴν κινῆσαι, καὶ ἄφησέ με νὰ τελειώσω! Ἐνόσω ὁ κ. Φόγ εὐρίσκετο εἰς ἀγγλικὸν ἔδαφος, συμφέρον μου ἦτο νὰ τὸν κρατήσω ἐπ' αὐτοῦ, ἕως οὐ λάθῃ ἐνταλμα συλλήψεως. Ἐκαμα πρὸς τοῦτο ὅ,τι ἤμπόρεσα. Ἐξάπεστεῖλα ἐναντίον του τοὺς ἱερεῖς τῆς Βομβάης, σ' ἐμέθυσα εἰς τὸ Χόγγ-Κόγγ, σ' ἐχώρισα ἀπὸ τὸν αὐθέντην σου, καὶ τὸν ἔκαμα νὰ μὴ προσθάσῃ τὸ ἀτμοκίνητον τῆς Ἰοκοχάμας. . .

Ὁ Πονηρίδης ἤκουε σφίγγων τοὺς γρόνθους του.

— Τώρα ὅμως, ἐπανελάθειν ὁ Φίξ, ὁ κ. Φόγ φαίνεται ὅτι ἐπιστρέφει εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἔστω· θὰ τὸν παρακολούθησω ἕως ἐκεῖ. Ἀλλὰ τοῦ λοιποῦ θὰ προσπαθίσω νὰ ἐξομαλύνω τὸν δρόμον του μὲ ὅσον ζῆλον προσεπάθησα ἕως τώρα νὰ τοῦ παρεμβάλλω ἐμπόδια. Βλέπεις λοιπὸν ὅτι μετέβαλα σχέδιον, καὶ μετέβαλα διότι τὸ συμφέρον μου τὸ ἀπαιτεῖ. Σοῦ προσθέτω δέ, ὅτι ἔχεις τὸ ἴδιον συμφέρον μὲ τὸ ἰδικόν μου, διότι εἰς τὴν Ἀγγλίαν μόνον θὰ μάθῃς ἂν ὑπηρετεῖς ἐγκληματίαν ἢ τίμιον ἄνθρωπον.

Ὁ Πονηρίδης ἤκουσε τὸν Φίξ προσεκτικώτατα, καὶ ἐπίσθησεν ὅτι ὁ Φίξ ἐλάλει εἰλικρινῶς.

— Εἴμεθα φίλοι; ἠρώτησεν ὁ Φίξ

— Φίλοι ὄχι, ἀπάντησεν ὁ Πονηρίδης, ἀλλὰ σύμμαχοι, καὶ πάλιν μὲ πᾶσάν μας ἐπιφύλαξιν, διότι εἰς τὸ ἐλάχιστον σημεῖον προδοσίας σοῦ στρέψω τὸ καρδί!

— Σύμφωνοι, εἶπεν ἡσύχως ὁ ἀστυνομικὸς ἐπιθεωρητής.

Μετὰ ἕνδεκα ἡμέρας, τὴν τρίτην Δεκεμβρίου, ὁ Στρατηγὸς Γραντ εἰσέπλεεν εἰς τὸν κόλπον τῆς Χρυσῆς Πύλης καὶ ἠγκυροβόλει εἰς Ἄγιον Φραγκίσκον.

Ὁ κ. Φόγ οὐδὲ μιᾶς ἡμέρας εἶχεν ἔτι κέρδος ἢ ζημίαν.

[Ἔπειτα συνέχεται.]

ΠΕΡΙ ΕΓΩΪΣΜΟΥ

(Κατὰ τὸν Alibert)

Ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε τί εἶνε ὁ ἐγωΐσμός; Θεωρήσατε στρατὸν τραπέντα εἰς φυγὴν, ἠττηθέντα συγχρόνως ὑπὸ τε τῆς ἰσχύος τῶν ὀπλων καὶ τῆς δριμύτητος τῆς ἐποχῆς· δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ ἔνωσις ἐκείνη τῶν ἀτόμων τόσῳ γενναίων ὄσω καὶ ἀφωσιωμένων, ἀνυπομόνων νὰ θριαμβεύσωσιν, ἀ ὀρυή θεία ὀδηγεῖ πρὸς τὸν ἐνδοξότερον σκοπόν· δὲν ὑπάρχει πλέον ἢ δύναμις ἐκείνη τῶν θελήσεων ὑποτασσομένων εἰς τὸ αὐτὸ σχέδιον, ὑπακουουσῶν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον· εἶνε συγκεχυμένον ἄθροισμα ἀνθρώπων μεριμνῶντων περὶ τῆς ἀτομικότητός των, συστρεφομένων περὶ ἑαυτοῦς, μὴ γνωρίζοντων πλέον οὔτε συντρόφους οὔτε ἀρχηγούς, ἐγκαταλειπομένων ἀμοιβαίως, παραγνωρίζοντων πᾶσαν πειθαρχίαν, παραδιδόμενων ἀμέτρως εἰς τὴν σύλλησιν καὶ εἰς πᾶσας τῆς ἀπειθαρχίας τὰς ἀταξίας. Ἐκαστος στρατιώτης νομίζει ἑαυτὸν μόνον, ἢ μᾶλλον εἶπεν, ἀπομονοῦται ἐκ τῶν συστρατιωτῶν αὐτοῦ, ἵνα μὴ ὑπακούσῃ ἢ εἰς τὰς πλεονεκτικὰς ὁρμάς του. Οὐδὲν ἔστι δι' αὐτὸν ἱερὸν ὁσάκις πρόκειται νὰ καταπαύσῃ τὴν διψαν του ἢ νὰ κορέσῃ τὴν ἀθεράπευτον πεινάν του.

Παραβάλλετε πρὸς τὴν περιγραφὴν ταύτην ἑτέραν ναυαγίου ἐν μέσῳ τῶν ὑπὸ φοβερᾶς τρικυμίας ἐξαγριουμένων κυμάτων. Φαντάσθητε πλοῖον καθιστάμενον ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας παίγνιον τῶν καταιγίδων καὶ ἀπειλούμενον νὰ συντριβῇ κατὰ βράχου. Τ' ἀχανῆ πελάγη ἀντηχοῦσιν ἐκ τῶν σπαραξικαρδίων φωνῶν δλοκλήρου τοῦ πληρώματος. Τί δύνανται εὐθραυστοὶ τινες σανίδες ἐναντίον τοσοῦτων ἡμιανεωγμένων ἀθύσσων; Ἡ ταπεινώσις τότε τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν παρουσιάζει τὸ εἰδεχθέστερον καὶ φοβερώτερον θέαμα. Ἡ πείνα ἐκδηλοῦται· δὲν ἀκούεται πλέον ἢ φωνὴ τοῦ πλοιάρχου· ἀνθρωποὶ τόσον ἐγγὺς εἰς τὸν θάνατον τολμῶσι μάλιστα νὰ στρέφονται κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ των καὶ νὰ μέμφονται αὐτοῦ ὡς αἰτίου τῆς κοινῆς συμφορᾶς. Ἡ μανία καὶ ἡ ἀπελπισία θαμβοῦσιν αὐτούς· οἱ ἐπιβάται ἀλληλομάχονται· ἐρίζουσι περὶ καρποῦ τινος, περὶ ἐναπομείναντος τεμαχίου ἄρτου. Ἐν μόνον αἰσθημα ζωογονεῖ τὸ πλῆθος· τὸ αἰσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως καὶ τῆς ἐπιβιώσεως ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τῶν τῆς ἀ-